

А Мохамедъ въ това време се съединилъ тайно съ всички врагове на своя братъ и потеглилъ презъ Босфора право противъ Сърбия. Недалечъ отъ Пловдивъ, при Дълга ливада или Макроливада той се срещналъ съ Муса. Мохамедъ, обаче, го обиколилъ, дошълъ до полето Добричъ край Топлица, гдето се присъединили къмъ него Стефанъ Лазаревичъ, македонскиятъ Богданъ и всички паши отъ европейскитъ провинции. Отъ тамъ той тръгналъ къмъ Овче поле въ северна Македония, а следъ това на изтокъ къмъ Самоковъ, по пътя, който води покрай тоя градъ отъ Скопие за Татаръ-Пазарджикъ. Върху скалиститъ проломи, презъ които Искъръ протича отъ Самоковъ въ софийската котловина, при с. Чамурли има една малка равнина, широка около два километра. Тукъ на 10 юлий 1413 г. станало решителното сражение между Мохамеда и Муса. Муса, чиято войска поради многото бѣгълци отъ него не надминала цифрата 7000 еничери, се разположилъ на лагеръ при Шипонье или Стопонионъ (Ихтиманъ) и презъ планинитъ достигналъ до Искърската долина. Въ Мохамедовата войска се отличили сърбитъ, които подъ водителството на Георги Бранковичъ, Радича Челникъ, Шаина и Михаила се разположили на лагера си „подъ Витоша на Искъръ“. Отчаяна борба се започнала, краятъ на която решилъ Георги Бранковичъ съ едно флангово нападение върху неприятеля. Съ безумна храбростъ Муса изсѣкълъ собственоръчно много врагове. Като видѣлъ работата изгубена, той се опиталъ самъ да се спаси съ бѣгство на коня си, но билъ настигнатъ на брѣга на рѣката и одушенъ. Братъ му победителътъ тържествено погребалъ тѣлото му въ Бруса. Такъвъ билъ краятъ на Муса, този „звѣръ“, както го нарича Константинъ Костенечки; въ южнославянскитъ пѣсни и предания името му често се срѣща наредъ съ имената на другитъ мѣстни юнаци като *Муса-Кеседжия*, т. е. Муса разбойникъ¹⁰.

На Чамурлийското бойно поле се завършили раздоритъ между Баязидовитъ наследници. *Мохамедъ I* (1413—1421) наградилъ съюзницитъ си съ голѣми земи. Византийцитъ получили отново припонтийскитъ си градове и Тесалия, а Стефанъ Лазаревичъ, безъ чиято помощъ Муса едва ли щѣше да бжде победенъ, получилъ града Коприанъ (Прокуплье), знеполската и много други области¹¹. Въ Одринъ дали клетва за вѣрностъ на новия султанъ пратеници на Мирчо, на морейскитъ владѣтели и на българскитъ боляри¹². При все това Мирчо въ продължение на три години отказвалъ да плати данъка си, докато въ 1416 г. билъ принуденъ съ война да стори това. Може би, тогава той е изгубилъ българскитъ градове по дѣсния Дунавски брѣгъ. Мохамедъ превзелъ сѣщо Гюргево, което отъ тогава до 1829 г. е останало подъ турска власт¹³.

Две години по-късно балканскитъ усой даватъ прибѣжище на единъ виденъ гостъ, не на нѣкой български възстаникъ, а на турски еретикъ. Законовѣдецътъ *Махмудъ Бедрединъ*, единъ отъ главнитъ съветници на Муса, попадналъ въ пленъ въ Чамурлийската битка и билъ задържанъ въ Никея. Тамъ той съставилъ планъ за единъ голѣмъ превратъ. Новото му религиозно учение, смѣсъ отъ християнски и мохамедански мистицизъмъ, трѣбало да развълнува умоветъ. Махмудъ си послужилъ и съ Береклюдже Мустафа, който отишълъ на планина Силария срещу Хиосъ и проповѣдвалъ комунизъмъ въ всичко (съ изключение на женитъ), доброволна бедностъ и братство съ християнитъ. Смутоветъ презъ последно време и придружаващитъ ги бедностъ и отчаяние подготвили отлична почва за това интересно движение. Хиляди се стичали подъ знамената на този мечтателъ. Тълпи фанатизирани дервиши подъ предводителството на нѣкой си еврейно-ренегатъ разтревожили околноститъ на Магнезия. Българскиятъ ренегатъ Александъръ, синътъ на царъ Шишмана, който управлявалъ Смирна откогато султанъ Мохамедъ